

Book Five :

The Master of Witharia

โลกแห่งความฝัน

กิลลูตา

1

นับถอยหลัง

แชะ!

“ที่รัก ให้ผมถ่ายรูปกับลูกบ้างสิ”

เสียงตะโกนจากคนที่อยู่หลังโทรศัพท์มือถือทำให้มาร์กาเรตที่กอดแขนเจย์ในชุดครุยรับปริญญายิ้มออกมาอย่างสนใจ ถึงอย่างนั้นเธอก็รู้ว่าสามีดีใจแค่ไหนที่ได้เห็นวันที่เจย์จบการศึกษา

“มาค่ะ สลับกัน” มาร์กาเรตเอ่ยแล้วสลับตำแหน่งกัน พร้อมกับรับโทรศัพท์มือถือมาจากมือสามี

“เดี๋ยวถ่ายเสร็จเราค่อยเปลี่ยนเป็นไม้เซลฟี่ดีไหมครับ จะได้ถ่ายพร้อมกัน” เจย์เอ่ยด้วยรอยยิ้ม

สองสามีภรรยาสก็อตได้ยืนอย่างนั้นก็ยิ้มกว้างมากขึ้น ครอบครัวสามคนถ่ายรูปกันอยู่หลายรูป ก่อนจะส่งเจย์เข้าหอประชุมเพื่อร่วมพิธีปัจฉิมนิเทศ เจย์นั่งอยู่ท่ามกลางนักศึกษามากมายของมหาวิทยาลัย

โคมาเลียด้วยสีหน้าเรียบเฉย รวากับเขาไม่ได้มีความรู้สึกมีส่วนร่วมกับนักศึกษาจากใบใหม่หลายพันคนที่อยู่ที่นี้

เจย์กลับมาจากจีนส์กระยะแล้ว นอกจากการเข้าเรียนและทำอีซิส ก็มีหลายสิ่งหลายอย่างที่เขาคงต้องเตรียมการ หนึ่งในนั้นก็คือการแทรกซึมเข้าไปในองค์กรฮอปกินส์ ซึ่งทุกอย่างก็ผ่านพ้นไปด้วยดี ตอนนี่เจย์ได้กลายเป็นหนึ่งในผู้ได้รับคำแนะนำของอดัม เจ้าหน้าที่ฮอปกินส์ที่อยู่ในโครงการสเตรนเกต คนคนนั้นพุ่มทออะไรไปมากจริงๆ ในการพยายามบั่นให้เขากลายเป็นกัลด์ฟีมือดี ซึ่งตอนนี้อีกฝ่ายก็ดูพอใจในพัฒนาการของเขามาก จนเจย์คิดว่าอีกไม่นานเขาคงต้องเริ่มแผนการขั้นต่อไปแล้ว

“วันรับปริญญาทำไมทำหน้าเครียดอย่างนั้น”

เสียงอันคุ้นเคยดังขึ้นจากด้านหลัง เมื่อเจย์หันไปมองก็เห็นว่าเพื่อนนักศึกษาจากคณะเดียวกันที่ควรนั่งอยู่ตรงนี้ได้กลายเป็นวิทที่แต่งตัวด้วยชุดครุยของมหาวิทยาลัยเดียวกับเขาอย่างเข้ากับสถานการณ์แทน

ชายหนุ่มมองวิทจากนั้นก็กวาดตาไปรอบๆ ทุกคนที่อยู่รอบตัวยังคงตั้งหน้าตั้งตาฟังสุนทรพจน์ของเหล่ารุ่นพี่และคณาจารย์ที่ถูกเชิญมาอย่างตั้งใจ มีเพียงตำแหน่งที่เจย์นั่งอยู่เท่านั้นที่มีฝ้าครอบแก้วคลุมเอาไว้เพื่อป้องกันคนอื่นมองเห็นความผิดปกติ

“อัลโมวละ”

“พวกแอนิเมอสดูแลอยู่ที่จะพาร์ทเมนต์ครับ มีแค่กิติมที่มาร่วมงาน”

เจย์ตอบพลางเหลือบมองกิติมที่นอนหลับอยู่ในหมวกบัณฑิตของเขา

“อย่างนั้นก็น่าสงสารแยะเลย งานแบบนี้ควรจะได้ถ่ายรูปเก็บไว้เป็นที่ระลึกสิ”

“เดี๋ยวก่อนกลับไปถ่ายด้วยกันก็ได้ครับ งานวันนี้ไม่ได้มีอะไรให้เล่นสนุกด้วย” เจย์ตอบอย่างไร้เยื่อใย วิททำเพียงพยักหน้าโดยไม่พูดอะไร

เจย์เห็นอย่างนั้นก็เลยถามต่อว่า

“มาแสดงความยินดีให้เธอครับ”

“เรื่องไหนล่ะ”

เจย์หันไปมองศาสตราจารย์ที่กำลังให้โอวาทนักศึกษาจบใหม่แล้ว
ตอบว่า

“มันก็มีไม่กี่เรื่องนะครับ”

“อืม เรื่องที่นายเรียนจบ เรื่องที่แผนการนายก้าวหน้าดี หรือเรื่อง
ที่นายจะได้กลับสภาร์เล็ดเสี่ยที่” วิทไม่เพียงแค่อ่อย เขายังนับนิ้วพลางส่ง
ยิ้มล้อเลียนมาให้ด้วย

ใบหน้าที่ดูอิดโรยของเจย์ปรากฏรอยยิ้มบางๆ นับตั้งแต่เขากลับ
จากเมืองจีน มาทำหน้าที่ให้สมกับสถานะนักศึกษา อารมณ์ความจำเสื่อม
หลังจากตื่นขึ้นมาก็เริ่มรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ แม้อาการนี้จะช่วยให้เขา
ใช้เป็นข้ออ้างขอกลับไปทำพิธีสืบบ้านเกิดได้ง่าย แต่มันก็ทำให้พ่อกับแม่
วิตกกังวลมากขึ้นทุกที

ถ้าไม่เชื่อว่าแผนการของเขาในพิทเดอกิลยังไม่เสร็จ เขาก็คงไม่ฝัน
ตัวเองจนพ่อแม่เป็นห่วงขนาดนี้ ชาวดีพร้อมกับวันรับปริญญานี้ก็คือ
แผนการทั้งหมดในเมืองพิทเดอกิลของเขาได้ลุล่วงแล้ว หลังจากนั้นก็แค่
กลับไปใช้ชีวิตของตัวเองให้ดีขึ้นกว่าจะถึงเวลา...

“แล้วเริ่มนับหรือยังล่ะ”

“นับอะไรครับ”

“นับถอยหลังการบอกลาพวกเขา” วิทไม่ได้ชี้ไปที่ใคร สายตาของ
เขาก็ยังมองตรงไปในทิศทางเดียวกันกับนักศึกษาทุกคน แต่เป็นเจย์เอง
ที่หันหน้าไปมองยังจุดที่เหล่าผู้ปกครองและผู้มาร่วมแสดงความยินดีกับ
บัณฑิตใหม่อยู่ แม้เพียงไม่กี่วินาที แต่เจย์ก็รับรู้ได้ว่าพ่อกับแม่กำลังมอง

เขาอยู่ เขายิ้มเล็กน้อยแล้วหันกลับมาตอบว่า

“แล้วก็นับถอยหลังความพ่ายแพ้ของคุณด้วย”

วิทได้ยินแล้วก็หัวเราะ เขายกมือขึ้นรองทำยทอยพลางเอนตัวฟัง
พนักเก้าอี้อย่างสบายใจ

“กลัวที่ไหน”

“ผมก็ไม่กลัวครับ”

บทสนทนาจบลงเพียงเท่านั้น เจย์ไม่ได้สนใจวิทอีก แต่ดูเหมือนวิท
จะยังไม่พอใจกับปฏิกิริยาของเจย์เท่าไร เขาเลยเปรยขึ้นมาว่า

“ตาแก่คนนี่พูดได้น่าเบื่อมากเลยว่าเป็นใหม่”

“ถ้าดูจากอายุแล้ว เขาห่างไกลจากคำว่า ‘ตาแก่’ มากเมื่อเทียบกับ
คุณ”

“หึๆ ก็ใช่ แต่คนตระกูลมิวนิชก็เป็นแบบนี้กันทุกคน ไม่ว่าจะเด็ก
หรือแก่”

“แบบไหนครับ”

“มือถือสาปากถือศีล”

เจย์นิ่งไป จากนั้นก็พยักหน้ารับอย่างอดไม่ได้ ในโลกเวทมนตร์
ตระกูลมิวนิชถือเป็นหนึ่งในสามตระกูลที่ทรงอิทธิพลในศาสตร์กัลดราบก
แล้วเฉพาะในโคมาเลีย ตระกูลนี้ก็ยังเป็นหนึ่งในตระกูลที่ทั้งรักและเกลียด
องค์กรฮอปกินส์

ทั้งที่พวกเขาเป็นตระกูลที่ศึกษาเวทมนตร์ดำแบบบริสุทธิ์ แต่พวกเขา
กลับสนับสนุนฮอปกินส์ด้วยเหตุผลที่ดูข้อนแย้งว่า พ่อมดควรมีอำนาจ
และสิทธิเหนือมนุษย์ธรรมดา ดังนั้น หลายปีมานี้พวกเขาเลยเป็นหนึ่งใน
ในตระกูลที่เป็นฐานเสียงให้ ฮาวิช ฮอปกินส์ และเป็นกลุ่มผู้มีอิทธิพลใหญ่
ที่สนับสนุนการเพิ่มปริมาณผู้ใช้ศาสตร์กัลดราบกในองค์กร

‘จำได้ว่าพวกเขาเป็นสปอนเซอร์ให้งานไลด์ก็อดเฟสตีวัลด้วย
ไซ้ใหม่นะ’ เจย์คิดในใจ

‘ไซ้ เป็นมาทุกปี บอกว่าไม่ชอบอวดรวย แต่ทำโฆษณายิ่งใหญ่
ตลอด ขนาดที่ว่าตอนที่หลานชายของเขาชนะในงาน ก็มีคนแอบพูด
ลับหลังว่ามันเป็นกรโกงด้วย’ เสียงของกิดิมดังขึ้นพร้อมกับที่ร่างเล็ก
ปรากฏตรงหัวไหล่ของเจย์ฝั่งที่ติดกับวิท

‘ตื่นแล้วหรือ’ เจย์ถาม

‘เสียงดังรบกวนวาก็เลยตื่น’ กิดิมตอบอย่างนั้น แต่สายตาแหลมมอง
ไปทางวิทอย่างไม่วิใจ แสดงให้เห็นว่า ไม่ได้เกี่ยวกับว่าโดยรอบเสียงดัง
หรือเปล่า แต่เพราะเสียงที่ว่ามาจาก วิท แซมป์สัน ต่างหาก เลยปลุก
เอเทมมูแห่งผืนดินให้ตื่นขึ้นมาคุมเชิง

เมื่อก่อนตอนที่เจย์ยังไม่รู้จักกิดิมดี เขาก็จะประหลาดใจทุกครั้ง
ที่กิดิมออกหน้าเพื่อรักษาผลประโยชน์ให้เขาด้วยท่าทางรำคาญใจ แต่
หลังจากอยู่ร่วมกันมาหลายปี เจย์ก็กลับพบว่ากิดิมใจดีกว่าท่าทางที่อีกฝ่าย
แสดงออกมา ดังนั้น ถ้ามองข้ามท่าทางที่ค่อนข้างเย็นชาของอีกฝ่ายไป
ก็จะพบแต่ความใจดีและอ่อนโยนเท่านั้น

น่าเสียดายที่เมื่อเจย์เลือกเดินเส้นทางนี้แล้ว ก็เลยทำให้กิดิมต้อง
เหนื่อยใจมากกว่าเดิม แต่ถึงอย่างนั้น ทุกครั้งที่เขาเลือกทำสิ่งที่กิดิม
ไม่เห็นด้วย หรือมองว่าสิ่งนั้นจะนำพาความยุ่งยากมา กิดิมก็จะยอม
เดินไปจนสุดทางกับเขาเสมอ เจย์รู้สึกซาบซึ้งในการกระทำนั้น และยัง
รู้สึกอุ่นใจ เพราะเมื่อไรก็ตามที่เขาอีกคนล้มตาศิ้นขึ้นมา กิดิมก็คงจะอยู่
เคียงข้างคนคนนั้นไปจนสุดทางเหมือนกัน

‘แล้วโกงจริงไหม’ เจย์ถาม

‘ไม่จริง หมอนั่นนะของจริง’

คำตอบนั้นทำให้เจย์เลิกคิ้ว จากนั้นก็หันไปพูดกับวิทว่า

“ผมได้ยินมาว่าคุณรับคนจากตระกูลนี้คนหนึ่งเป็นลูกศิษย์ไม่ใช่
เหรอกครับ อีกทั้งเขายังเคยชนะไลต์ก็อดเฟสตีวัลด้วย”

“ลูกศิษย์อะไร ขึ้นไปแปะป้ายอย่างนั้น ใ้หนูดีด้นคงได้ตามไป
หาเรื่องฉันถึงวิชชอร์”

“ดีด้น? อ้อ คุณหมายถึง ดีด้น มิวนิช หัวหน้าตระกูลคนปัจจุบัน
ของตระกูลมิวนิชสินะครับ”

“ตอนนี้อยู่แล้ว เขามอบอำนาจให้ลูกชายคนโตแล้วถอยมาอยู่
หลังฉาก แต่ก็ยังไม่วายอยากได้ฮัลฟี่คืนอยู่ตลอด ช่างไม่ปล่อยวาง
เอาเสียเลย”

“ก็ไปแย่งทายาทอนาคตไกลของเขามา ใครจะปล่อยวางง่าย ๆ
กิตติมแข็งขณะที่วิทพูดต่อว่า

“ฉันก็แค่เห็นแววเด็กคนนั้นก็เลยแนะนำไปนิดหน่อยเอง เด็ก
มีพรสวรรค์จะไปขัดขวางความเจริญทำไม จริงไหม”

“ผมได้ยินมาว่าเขาสำเร็จศาสตร์เนโครแมนซีได้ภายในแปดเดือน”

“ใช่”

“ถือว่าเร็วที่สุดในโลกเลยไหมครับ”

วิทส่งเสียง ‘อืม’ ในลำคอก่อนจะตอบว่า

“ไม่ คนที่เร็วที่สุดคือเดียดี้”

“อย่างมาสเตอร์เมจที่เป็นลูกครึ่งเทพจำเป็นต้องเอามารวมด้วย
เหรอกครับ” เจย์เอ่ยอย่างอดไม่ได้ พอวิทได้ยินก็หัวเราะคิกคักแล้ว
พยักหน้า

“ก็จริง ถึงอย่างนั้นก็ไม่ใช่อยู่ดี รองจากเดียดี้ก็คือเวนดี้ เธอมี
พรสวรรค์มากจริงๆ ส่วนวีก ถ้าหมอนั้นตั้งใจสักหน่อยก็อาจทำได้เร็ว

กว่าเวนต์ก็ไม่ได้ แต่สุดท้ายหมอนั่นก็ไม่คิดจะเรียนอะไรจริงจังนอกจากไฮนโรลลัสกับอัลฮาคิม”

“ทำไมครับ”

“อย่างแรกเรียนเพื่อปกป้องตัวเองแล้วก็ขูดรีดเงิน อย่างที่สองเรียนเพราะสมัยก่อนอาหารอร่อยๆ มีน้อย เรียนไว้ติดตัว ก็ทำให้ตัวเองกินเองด้วย แล้วก็หาเงินได้ด้วยไง”

เจย์มองข้ามคำว่า ‘ขูดรีด’ ออกไป แล้วพุ่งมองไปที่ศาสตราจารย์เด็นก้า มิวนิช ศาสตราจารย์พิเศษด้านวิศวกรรมซึ่งปีนี้ได้สร้างชื่อเสียงให้มหาวิทยาลัยโคมาเลียด้วยผลงานวิจัยที่พลิกวงการวิศวกรรมโลกเลยได้รับหน้าที่ขึ้นมากล่าวโอวาทให้บัณฑิตในปีนี

เท่าที่เจย์รู้ ศาสตราจารย์คนนี้ก็ป็นพ่อมดกัลดราบกเหมือนกันตามศักดิ์แล้วเขาเป็นอาของอัลฟี อายุที่แท้จริงน่าจะมากกว่าที่แจ้งอยู่ในประวัติที่เปิดเผยต่อสาธารณะ แล้วด้วยความที่เขาสนใจงานด้านวัสดุมานาน ด้วยระยะเวลาวิจัยขนาดนั้นทำให้สามารถตีพิมพ์งานวิจัยดีๆ ออกมาหลายชิ้น จึงมีชื่อเสียงอย่างมาก

เจย์ได้ยินมาว่าคนตระกูลมิวนิชชอบที่จะแทรกซึมอยู่ในสังคมมนุษย์ พวกเขาจึงมีสถานะสูงมากในวงการการศึกษา พ่อมองในแง่นี้ตระกูลนี้ก็ทำประโยชน์ให้แก่ประเทศและวงการการศึกษาอย่างมาก ผิดกับชื่อเสียงในแวดวงเวทมนตร์ ที่พูดกันว่าตระกูลมิวนิชได้ชื่อว่าเป็นพ่อมดหน้าเลือด

ตระกูลมิวนิชเป็นตระกูลที่โดดเด่นในศาสตร์กัลดราบก พวกเขา มีความสามารถในการใช้ประโยชน์จากเวทมนตร์ในเชิงธุรกิจ และจากที่กิดิมเคยเล่าให้เขาฟัง เหมือนว่าในตระกูลนี้มีสมาชิกอาวุโสที่เป็น ‘หมอรูน’ ซึ่งหาได้ยากในปัจจุบันอยู่ด้วย และนั่นทำให้รากฐานของ

ตระกูลนี้แข็งแกร่งมาก

เพราะในปัจจุบันมีการสร้างรุ่นใหม่ ๆ น้อยลง การที่ตระกูลมิวนิชสามารถออกซูดรูนเป็นคอลเล็กชันออกมาขายให้เหล่ากัลดีและผู้ใช้ศาสตร์กัลดราบกันได้ ก็ไม่ต่างอะไรจากการที่พวกเขาพิมพ์เงินใช้เองนั่นเอง

มีข่าวลือว่า ฮัลฟี มิวนิช เป็นอัจฉริยะอายุน้อยของตระกูลที่ถูกวางตัวให้รับช่วงต่อความเป็นหมอรูน ดังนั้น การที่วิทไปฉกตัวทายาทคนสำคัญที่ได้รับการประคบประหงมอย่างดีมา ทั้งยังผลักดันให้เปลี่ยนศาสตร์เวทมนตร์ที่เรียน ก็เท่ากับเป็นการทบทำลายว่าที่เครื่องพิมพ์เงินที่ประเมินค่าไม่ได้ของตระกูลเลยทีเดียว

“ทำไมถึงเลือกเขาล่ะครับ”

“ใคร? ฮัลฟีนี่แหละ”

“ครับ ถ้าพูดถึงคนมีพรสวรรค์ ใช่ว่าคุณจะไม่รู้จักน้อยเสียเมื่อไรนี่ครับ”

วิทเหล่ตามองเจย์

“ถ้าต้องเล่าให้ฟังมันจะยาวนะ”

เจย์ถอนหายใจ

“การที่อยู่ๆ คุณปรากฏตัวที่นี่ก็ไม่ใช่เพราะต้องการหาเพื่อนคุยหรอกครับ”

“ก็จริง...แต่นั้นก็ยังไม่ทั้งหมดหรอกนะ”

“แล้วทั้งหมดคืออะไรครับ”

วิทเงียบไปเล็กน้อย จากนั้นก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงนิ่งสงบว่า

“ก็นายบอกเองไม่ใช่เหรอว่า ได้เวลานับถอยหลังสู่ความพ่ายแพ้ของฉันแล้ว”

เจย์หลุบตาลง ส่วนวิทก็พูดต่อว่า

“ถ้าฉันแพ้ ฉันก็ต้องหาทางฝากนายเข้าร้าน แต่ฉันคิดไปคิดมาให้ตัวเองออกหน้า มันคงไม่ดีเท่าไร”

“ผมเข้าใจ”

“นายเข้าใจอะไร” วิทอดย่นถามไม่ได้

“ถ้าคุณออกโรงเอง มันจะเสียแผนของคุณไง ไม่ว่าจะผมหรือคุณ พวกเราพยายามอย่างถึงที่สุดที่จะไม่ให้เหล่าลูกศิษย์ที่น่ารักของพวกคุณรู้เรื่องผม มันเพราะอะไรล่ะ”

“ฉันไม่ได้ห้ามนายไปเจอพวกเขาสักหน่อย นายทำเพราะต้องการให้การบ้านนายอีกคนต่างหาก”

“คุณเองก็พยายามปกปิดการมีอยู่ของผมเพราะต้องการมอบ ‘การบ้าน’ ให้เด็กๆ ของคุณเหมือนกัน”

วิทหัวเราะซ้ำ

“เพราะอย่างนั้น คนสองคนที่กำลังวางแผนการร้ายก็เลยต้องมาจับเข่าคุยกันว่าจะเปิดตัว ‘การบ้าน’ ของเรายังไงเอาตอนนี่ไง”

เกิดความเงียบขึ้นระหว่างคนทั้งคู่ แต่ไม่นานเจย์ก็หลุดยิ้มเพราะเสียงแตกดันของกิติมที่ตั้งขึ้นในหัว

“นี่มันบทสนทนาของคนบ้าสองคนหรือไง”

“นายยิ้มแสดงว่าเห็นด้วย”

เจย์ไม่คิดจะแก้ความเข้าใจผิดของวิท แต่เลือกที่จะเอ่ยเข้าเรื่อง

“สรุปมีเรื่องจะปรึกษาก็เลยมาหาไซ่ใหม่ครับ”

“ไซ่”

“เกี่ยวกับการฝากเข้าร้านของคุณ คุณไม่อยากจะออกหน้าฝากผมเข้าร้าน แล้วจะให้ใครทำล่ะครับ คุณเป็นเจ้าของร้านนี้ ใครจะเด่นใหญ่กว่าคุณได้”

“เพราะแบบนี้แหละฉันถึงไม่ควรออกหน้า วิซเซอร์มีหูตาตั้งเท่าไร
อย่าให้ความพยายามที่ผ่านมามีต้องมาเสียไปกับเรื่องง่ายๆ อย่างนี้เลย”

“ใครมาได้ยินจะคิดว่าร้านของคุณมีเด็กฝากเยอะแยะไปหมด”

“ก็เยอะจริงๆ ในร้านนั้น นอกจากคามิโอที่ฉันจ้างด้วยเงินตัวเอง
ทุกสิทธิ์”

เจย์คิดตามแล้วก็เถียงไม่ได้ เพราะนับตั้งแต่มาสเตอร์เดียตีลงมา
ในร้านนั้นก็ไม่มีสมาชิกคนไหนเลยที่ไม่ใช่ ‘เด็กฝาก’ ตามคำจำกัดความ
เลยจริงๆ

“แล้วคุณจะให้ใครจัดการเรื่องนี้ล่ะ”

วิทพัยกพยเปิดไปทางชายชราที่อยู่หลังโพเดียม

“หลานชายที่น่าภาคภูมิใจของตระกูลมิวชิงง”

“เขาไม่ใช่ทำงานเป็นตำรวจท่องเที่ยวในเมืองวิซเซอร์เหรอครับ
เอ๊ะ... ไม่สิ...”

วิทฉีกยิ้ม

“เขายังเป็นมาสเตอร์ช่วงเวลาพิเศษของร้านน้ำชาวิทาเรียด้วย
แล้วรู้ไหมว่าสิทธิพิเศษของมาสเตอร์ช่วงเวลาพิเศษนี่คืออะไร”

“รับคำขอร้องจากเหล่าวิญญาณที่เป็นลูกค้า” เจย์เอ่ยเสียงเบา

วิทเหลือบมองสีหน้านิ่งสงบของเจย์เล็กน้อย ก่อนจะเอ่ยต่อว่า

“ฉันทำแบบนี้ก็เพื่อพ่อแม่ด้วย”

“แต่นี้มันไม่เกินความสามารถของเขาไปหน่อยเหรอครับ มัน
ไม่สมเหตุผลผลเลย ถ้าพ่อแม่ของผมทำได้ จะมีวิญญาณของพ่อแม่อีก
กี่แสนดวงต้องการทำตามบ้าง”

“การรับพนักงานทดลองงานเป็นสิทธิ์ของเหล่ามาสเตอร์ไม่ใช่
แค่ฉัน แต่ที่ผ่านมาช่วงเวลาพิเศษมีโบนที่เป็นเอเทมมุของฮัลฟี่ทำงาน

อยู่แล้ว ตัวอัลพีเองก็ไม่คิดจะรับลูกศิษย์ ดังนั้น เขาเลยไม่เคยใช้สิทธิ์นี้มาก่อน แต่ไม่ได้หมายความว่าเขาทำไม่ได้หรอก แน่แน่นอนว่าเพื่อไม่ให้เกิดความวุ่นวาย ฉันก็ต้องขอให้เขาช่วยอยู่แล้ว”

เจย์ยังคงนิ่ง วิทจึงพูดต่อว่า

“ที่จริงการทำแบบนี้จะเป็นผลดีกับพ่อแม่ยายด้วย”

คนฟังยังคงมองคนพูดด้วยดวงตานิ่งสงบ

“นายก็รู้ การส่งวิญญาณไปโลกหน้ามีหลายวิธี แต่ถ้าต้องการให้พวกเขาไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ด้วยกันในโลกหน้าอย่างแน่นอน การให้เนโครแมนเซอร์ที่เก่งหน่อยส่งพวกเขาไปก็น่าจะดีกว่า แน่แน่นอนว่าถ้านายทำได้ด้วยตัวเองก็จะดีที่สุด”

“แต่ผมทำไม่ได้” เจย์เอ่ยเสียงเบา

แม้จะไม่เห็นถึงความหนักอึ้งในน้ำเสียงนั้น แต่วิทรู้ดีว่าเจย์แบกรับ ‘อนาคตอันแสนเศร้า’ นี้มานานแค่ไหน บนโลกจะมีเด็กสักกี่คนที่ตอบสนองต่อความฝันสีเลือดได้เหมือน เจย์ สก็อต เขาไม่เพียงแบกรับและเก็บมันเอาไว้ ยังนำข้อมูลเหล่านั้นมาใช้วางแผนการที่น่าทึ่งด้วย

แผนการที่ยิ่งใหญ่ซึ่งกินเวลานับสิบปี สิ่งที่ทรหดที่สุดในแผนการนี้ไม่ใช่ทำให้ตัวเองแข็งแกร่งขึ้น แต่เป็นการครองสติและรักษาตัวตนไว้ท่ามกลางกระแสของความฝันอันโหดร้ายที่กลายเป็นจริงทีละอย่าง เจย์ทำได้อย่างยอดเยี่ยมและเยือกเย็น

วิทชื่นชมเจย์ ขณะเดียวกันเขาก็ไม่อยากจะเด็กคนนี้ตกอยู่ในความเศร้าอันไร้ทางออกนี้ต่อไป เขาเลยเอ่ยติดตลกขึ้นว่า

“เพราะนายไม่ต้องการทิ้งร่องรอยอะไรเอาไว้ให้ดวงตาคู่นี้มองเห็นได้ไง”

ดวงตาของวิทสบเข้ากับดวงตาของเจย์ หลายปีหลังจากที่แผนการ

ของสก็อตเริ่มต้น สิ่งที่เจย์ระมัดระวังที่สุดก็คือการทิ้งร่องรอยของตัวเองไว้บนโลกนี้ เขาไม่ต้องการให้เขาอีกคนที่เพิ่งสัมผัสโลกใบเดียวกันต้องมีภาระทางจิตใจ นอกเสียจากเรื่องที่เป็นจริงๆ เจย์จะกำจัดร่องรอยทั้งหมดนั้นให้หมด ซึ่งแน่นอนว่าวิธีกำจัดที่ดีที่สุดก็คือ การไม่ทิ้งร่องรอยไว้แต่แรก นั่นคือเหตุผลว่าทำไมหลายปีนี้ แอนนิมอส เนโร และโพร์เทียถึงต้องทำงานหนักมาก

เป๊ะ!

วิทตี้นิวเพื่อเรียกร้องความสนใจจากคนอายุน้อยกว่า

“เพราะอย่างนั้นฉันก็เลยคิดแผนดีๆ แบบนี้ออกมาไง”

2

แพนดาร์

“เพราะอย่างนั้นฉันก็เลยคิดแผนดี ๆ แบบนี้ออกมาไง”

“แผน?”

วิทชี้ไปทางฝั่งที่นั่งผู้ปกครอง

“นายไม่คิดว่าพวกเขาจะอยากทำหน้าที่พ่อแม่เป็นครั้งสุดท้าย
หรือ”

สีหน้าของเจย์เคร่งขรึมขึ้นขณะที่วิทยังเอ่ยต่อไปว่า

“พ่อแม่ทุกคนก็ต้องอยากตรวจสอบให้แน่ใจอยู่แล้วว่าสถานที่ที่
ลูกจะไปอยู่เป็นยังไง ต้องอยากฝากฝังนายไว้กับรุ่นพี่ที่ไว้ใจได้ ส่วนนาย
ก็ต้องการสะพานเชื้อมเข้าไปในร้านพอดี้ ฉันเลยจะเป็นตัวกลางให้”

“ก็คือจะให้พ่อกับแม่เป็นฝ่ายออกหน้าขอให้มาสเตอร์ฮัลด์ที่รับผม
เข้าทำงานแทนคุณสินะครับ”

“ถูกต้อง พอทำแบบนี้ ก็คงทำให้ช่วงแรกที่นายยังมีเงินๆ มีเวลา

ปรับตัวบ้างใช่ไหมล่ะ”

“พูดอย่างกับพวกฮอปกินส์จะยอมปล่อยให้จ่ายง่ายๆ นั่นแหละ
เหยื่อล่อที่เจ้าทิ้งเอาไว้ก็คิดว่าจะน้อย สุดท้ายเจ้าหมอนี้ก็คงคิดแค่อยาก
จะทำให้เกมของตัวเองน่าสนใจขึ้นเท่านั้นแหละ”

เจย์เองก็มีความคิดเหมือนกิติมเหมือนกัน เพียงแต่เขาไม่ได้มองว่า
เรื่องนี้เป็นปัญหา อย่างไรก็ตามแม้จะได้รับความทรงจำก็คงปกป้องตัวเอง
ได้ระดับหนึ่ง สิ่งที่น่าเป็นห่วงกว่าก็คือ การได้เข้าไปทำงานในร้านน้ำชา
วิชาเรียนแบบที่ไม่ให้เชื่อมโยงเขากับวิทได้เร็วเกินไปเท่านั้น

แม้ว่าการเข้าไปในสถานะเด็กเล่นก็ถือว่าเป็นผลงานของวิท
ส่วนหนึ่ง แต่ก็ยังเป็นข้อมูลที่เจย์หวังว่าทุกคนจะรู้แค่นั้น ส่วนเรื่องต่างๆ
ที่เขากับวิททำมาในหลายปีนี้ ให้ทุกคนรู้น้อยที่สุดหรืออย่างน้อยก็รู้ซ้ำที่สุด
จะดีกว่า

“ว่าไง เห็นด้วยกับแผนนี้หรือเปล่า”

เจย์นั่งคิดเพียงเล็กน้อยก็ขออนุญาตว่า

“เรื่องนี้ไม่ใช่ว่าคุยกับพ่อแม่แล้วหรือครับ”

“นกรู้จริงๆ”

“ก็แค่คาดการณ์ได้จากนิสัยของคุณเท่านั้น อีกอย่าง จนถึงตอนนี้
ผมไม่เคยพูดเรื่องการจากลา กับพ่อแม่เลยสักครั้ง การที่คุณเอาแผนการนี้
มาบอกผมก็แสดงว่าแผนการนี้ถูกยืนยันแล้ว”

ตอนแรกเจย์คิดว่าวิทจะหาเรื่องพูดติดตลกเพื่อกลบเกลื่อน แต่
อีกฝ่ายก็ไม่ได้ทำแบบนั้น เจย์จึงมองเขาอย่างสงสัย วิทนั่งนิ่งอยู่ไม่ที่จิตใจ
ก็พูดขึ้นว่า

“ฉันเองก็ไม่คิดจะพูดเรื่องที่ไม่ควรพูดหรอก เหมือนพ่อของนาย
จะถูกสะกดรอยตามมาสักกระยะแล้วนะ”

บรรยากาครอบตัวเย็นยะเยือกขึ้น แต่น้ำเสียงที่ตอบกลับมาก็ยังคงปกติเหมือนเดิมว่า

“ผมรู้ครับ”

“นายรู้ไม่แปลก แต่ถ้าใจรู้ นั่นหมายความว่าฝ่ายนั้นตัดสินใจแน่แล้วว่าจะลงมือ พวกเขาถึงได้เพิ่มกำลังคนจนเกิดพิรุณ”

เจย์ยิ้มเยินซา

“ก็เป็นสไตล์ของเขาเลยนี่ครับ ร่างกายของผมในเวลานี้ ถ้าเกิดอะไรขึ้นคนที่ดูแลก็ต้องเป็นพ่อแม่ ถ้าพวกเขาอยากได้ตัวผม มันจะมีทางไหนไปได้ล่ะ”

วิทย์ยกไหล่

“ก็นั่นแหละ พอใจรู้ตัว เขาก็ปรึกษาฉันทันทีว่าจะทำอย่างไรในกรณีที่เราร้ายที่สุด ฉันเลยได้โอกาสเอาแผนนี้มาคุย ดังนั้น เลยได้ข้อสรุปว่าฉันจะส่งพวกเขาไปหาฮัลฟี แล้วก็ใช้โอกาสนั้นฝากให้นายเข้าทำงานในร้านด้วยเลย ส่วนไบสมัคร...” ดวงตาของวิทย์ลอกไปมาแล้วพูดต่อว่า

“จะส่งตอนไหนก็แล้วแต่นาย”

เจย์ก็มลงมอมมือตัวเองด้วยสายตาเศร้าซึม เขารู้ว่าทำไมวิทย์ถึงไม่กำหนดวันที่เขาต้องส่งไบสมัคร เพราะเวลาที่เขาจะส่งจดหมายสมัครงานพร้อมประวัติของตัวเองไปที่ร้านน้ำชาวิทาเรีย ก็คือเวลาที่ใกล้เคียงที่สุดที่พ่อกับแม่ของเขาจะต้องจากโลกนี้ไปตามความฝันสีเลือดที่เขาเห็นเมื่อนานมาแล้ว

ชายหนุ่มเตรียมใจมาตลอด ถึงอย่างนั้นความรู้สึกงูยิบหวงและความรู้สึกไม่ยอมยกอมรับก็ยังปรากฏขึ้นในอกของเขาทุกครั้ง เขาเฝ้าถามตัวเองมาหลายปีว่าเขาสามารถปล่อยวางเรื่องเหล่านี้ได้หรือเปล่า แต่สุดท้ายถ้าเขาไม่โกหกตัวเอง เขาก็ต้องยอมรับว่าเขาไม่สามารถปล่อยวาง

ได้ทั้งหมด

ถ้าถามว่าโลกใบนี้มีพ่อมดที่เก่งกว่าเขาสักกี่คน คำตอบนั้นก็แทบจะนับนิ้วได้ด้วยมือข้างเดียว แล้วหากถามว่าทั้งที่มีพลังมากขนาดนี้ทำไมถึงไม่จัดการเปลี่ยนแปลงอนาคตที่มองเห็นเสียเลย คำตอบของคำถามนี้มันชัดเจนตั้งแต่เมื่อหลายปีก่อนที่เขาได้รับเป็นผู้สืบทอดสารตัวกลางแล้ว

อนาคตนั้นเปลี่ยนได้ แต่การสูญเสียนั้นไม่อาจหยุดยั้งได้ ดังนั้นราคาที่ต้องจ่ายเพื่อเปลี่ยนอนาคตที่เกี่ยวข้องกับชะตาชีวิตของคนอื่นก็คือสิ่งที่น่ากลัวยิ่งกว่าความตาย เจย์ไม่ต้องการให้คนที่เขารักที่สุดสองคนต้องเผชิญหน้ากับความโหดร้ายแบบนั้น ดังนั้น เขาจึงต้องควบคุมความต้องการในส่วนลึกของตัวเอง

โชคดีที่หลายปีมานี้เขาได้ผ่านประสบการณ์มากมาย และตระหนักได้ว่า แม้ในอนาคตเขาจะต้องสูญเสียครอบครัวผู้ให้กำเนิดไป แต่ในอนาคตอันแสนเจ็บปวดนั้นก็จะเป็นจุดเริ่มต้นของครอบครัวที่จะเดินไปกับเขาจนถึงปลายสุดของเส้นทางแห่งนิจนิรันดร์ด้วยเหมือนกัน

เมื่อสูญเสียสิ่งหนึ่ง ก็จะได้รับสิ่งหนึ่ง เมื่อพบก็จะมีการจากลา การส่งพ่อแม่ไปสู่โลกหน้าอย่างสมบูรณ์ก็หมายถึงว่า สักวันหนึ่ง ณ ที่แห่งใดแห่งหนึ่งบนเส้นทางแห่งนิจนิรันดร์นั้น เขาจะได้พบกับพวกเขาอีกครั้ง ซึ่งด้วยความสามารถของเขาในเวลานั้น เขา...ไม่สิ เขาก็คนอื่นจะต้องรับรู้ได้แน่นอนว่าพวกเขาคือครอบครัวที่วนกลับมาเจออีกครั้ง

เพราะความตายของกายหายาบมันไม่ใช่ความตายที่แท้จริง ตราบใดที่วิญญาณของคนคนนั้นยังอยู่ แม้จะไร้ความทรงจำ สายใยนั้นก็ก็นำพาคนทั้งคู่กลับมาเป็นครอบครัวของเขาอีกแน่นอน

‘แม้จะไม่ได้เป็นพ่อแม่ลูกกัน แม้จะจำกันไม่ได้ แต่ขอให้ทั้งคู่ได้

ใช้ชีวิตอย่างมีความสุข นั่นก็ดีที่สุดแล้ว’

เพราะตกตะกอนได้แบบนี้ เจย์จึงปล่อยวางความเศร้าไปได้กว่า
 ค่อน แม้ตอนที่พูดถึงเขาจะมีความรู้สึกอยู่บ้าง แต่มันก็จะไม่ส่งผลต่อ
 แผนการ

“บางทีฉันก็คิดนะ...”

“ครับ?”

“การที่นายยอมทำตามคำท้าของฉัน เพราะไม่อยากจดจำแม้แต่
 ความรู้สึกผิดนี้หรือเปล่า?”

เจย์ยังคงมองมือตัวเองที่ประสานอยู่บนตัก แต่ไม่นานก็เอ่ยด้วย
 น้ำเสียงปกติว่า

“ถึงผมจะถูกทำให้ลืม แต่ความจริงก็คือความจริง เมื่อเขาตระหนัก
 ได้ถึงพลังที่มีอยู่เมื่อไร เขาก็ต้องรู้อยู่ดีว่าผมทำอะไรลงไป เมื่อถึงตอนนั้น
 บางทีเขาอาจจะรู้สึกแยกว่าผมในตอนนั้นก็ดีกว่าครับ”

“หรือไม่ก็อาจจะไม่รู้สึกอะไรเลย”

เจย์หันไปมองคนพูด วิทยกยิ้มที่มุมปากพลาบพูดต่อว่า

“ความรู้สึกผิด ความรัก ความห่วงใย ของพวกนี้ก็จะเกิดขึ้นได้เมื่อ
 คนคนหนึ่งมีความผูกพันหรือมีความทรงจำร่วมกันเท่านั้นแหละ ดังนั้น
 คนถึงได้กลัวถูกลืมมากกว่ากลัวตายยังไงล่ะ”

“ถ้าเป็นแบบนี้...”

“ถ้าเป็นแบบนี้?” วิทเอ่ยทวนเพราะเห็นเจย์ไม่พูดต่อ เจย์เผย
 รอยยิ้มบางๆ ที่มุมปากแล้วตอบว่า

“ก็ดีต่อเขาที่สุดเลยไม่ใช่หรือครับ”

วิทมองคนพูดนิ่ง จากนั้นก็หัวเราะเบาๆ

“นายนี่เป็นเด็กที่น่าสนใจไม่เคยเปลี่ยนเลยจริงๆ”

เจย์เอียงคอมมอง จากนั้นก็เลิกสนใจวิท แล้วหันไปสนใจสุนทรพจน์ของเด็นก้าต่ออย่างคนรักขามารยาท

“...โลกภายนอกนั้นเต็มไปด้วยความท้าทายมากมาย บัณฑิตทั้งหลายเมื่อก้าวออกไปออกจากรั้วมหาวิทยาลัยแห่งนี้แล้ว ก็เหมือนการก้าวเท้าออกจากอ้อมอกของครอบครัวไปสู่โลกกว้าง ความยากลำบากที่แท้จริงจะทดสอบตัวตนของคุณ ความโลเลเหลาะแหละคืออุปสรรคที่ทุกคนจะต้องก้าวผ่าน อย่าหลงลืมเป้าหมายที่มีมาตั้งแต่แรกเริ่ม มีเพียงความตั้งใจที่จะทุ่มเทให้แก่เส้นทางที่คุณควรเท่านั้น จึงจะเป็นการพิสูจน์ตัวตนของพวกเขาต่อสังคมนี้”

เจย์ไม่ได้รู้สึกอะไรกับคำปาฐกถาที่ดูเหมือนอยู่ในโลกอุดมคตินี้ แต่วิทกลับหลุดหัวเราะ เจย์ได้ยินเสียงหัวเราะนั้นเลยหันไปมอง วิทเลยชี้ไปที่คนที่อยู่บนเวทีแล้วถามว่า

“นายไม่ขำหรือ?”

“ผมไม่เห็นด้วยกับเขา แต่ก็ไม่ได้รู้สึกว่ายากหัวเราะนะครับ”

“แต่ฉันว่ามันตลกมากเลย ใช้เวลาทั้งชีวิตเพื่อพิสูจน์ตัวเองต่อสังคมเนี่ยนะ นี่มันความคิดแบบไหนกัน”

“ถึงจะเป็นแนวคิดที่ไม่ค่อยดีเท่าไร แต่ถ้ามองว่ามันเป็นเป้าหมายระยะใกล้ให้คนไม่หลงทางก็พอจะปรบมือเชียร์ได้อยู่เนาะครับ”

วิทกอดอกขณะขยับเก้าอี้ให้โยกไปด้านหลังเป็นจังหวะ รวากับเด็กเกเรที่กำลังทำตัววุ่นประสาทอยู่หลังห้องเรียน

“แต่ฉันไม่คิดอย่างนั้นนะ ขึ้นชื่อว่าเป็นเป้าหมาย ถ้าไม่กำหนดวัตถุประสงค์อย่างระมัดระวัง มันก็จะประเมินผลไม่ได้ หรือต่อให้ประเมินผลได้ มันก็ไม่เกิดประโยชน์ต่อคนคนนั้น ดังนั้น ถ้าคิดจะคว้าอะไรก็ได้ไว้ก่อนเพื่อหวังจะเดินไปข้างหน้าอย่างเดียว ก็อาจจะหลงทางง่ายกว่า

คนที่ไม่รู้ทิศทางอีก”

“คุณคิดว่าอยู่เฉยๆ ดีกว่าหรือครับ”

“อยู่เฉยๆ จะดีได้ยังไง แต่จะขยับมั่วซั่วก็ไม่ได้เหมือนกัน นี่แหละ
ความสนุกของการใช้ชีวิต”

“แต่คนส่วนใหญ่ก็เป็นอย่างนั้นนี่ครับ ใครบ้างที่เกิดมาแล้วจะ
รู้ได้ด้วยตัวเองว่าอยากทำอะไร กว่าที่จะรู้ตัวก็คงต้องลองผิดลองถูกกัน
ไม่รู้ตั้งกี่ครั้งต่อกี่ครั้ง ผมว่าการเลือกเป้าหมายผิด เรียนรู้จากมันแล้ว
ลุกขึ้นใหม่ นั่นเป็นกระบวนการที่ดีมากเลย”

“ก็ไม่ถึงงั้นนะ ยิ่งถ้านายมีชีวิตที่ยืนยาวมากๆ ความผิดพลาดนี้
ทำให้ชีวิตมีรสชาติสุดๆ เลย แล้วที่ฉันบอกว่าควรเลือกเป้าหมายอย่าง
ระมัดระวัง ไม่ได้บอกว่าเลือกพลาดไม่ได้ อยู่มาจนถึงตอนนี้ สิ่งที่ฉัน
แน่ใจที่สุดก็คือ ทุกทางเลือกของเรามันมีโอกาสจะเป็นทางเลือกที่ผิด
99.999% อยู่แล้ว”

“แล้วอีก 0.001% ละครับ”

“โชคดีเลือกถูกนะสิ เปอร์เซนต์ที่ว่านี่สูงกว่าความเป็นจริงด้วยนะ
เพราะโอกาสที่มีอะไรใหม่จะดีโค่นไฮมรันนะน้อยกว่านั้นอีก”

“เลือกเป้าหมายพลาดได้ แล้วอะไรที่พลาดไม่ได้ละครับ”

วิทชี้ไปที่เดินก้าว

“ทัศนคติในการเลือกเป้าหมายไง เพราะทัศนคติพวกนั้นเป็น
ตัวกำหนดวัตถุประสงค์ของการกระทำ และวัตถุประสงค์ก็นำไปสู่การ
ประเมินผล ผลลัพธ์ที่ผิดไม่ว่ามันจะดีเลิศหรืออย่าแยะ มันก็จะส่งผลให้คน
คนนั้นใช้ข้อมูลนั้นกำหนดทิศทางใหม่ผิดอีก เมื่อทุกอย่างมันผิดไปหมด
มันก็ไม่น่าแปลกใจใหม่ที่สุดในท้ายที่สุด พวกเขาทั้งหมดอาจจบชีวิตลง
อย่างไร้ค่า”

เจย์ไม่มีข้อขัดแย้งในคำพูดนี้ เพราะมันคือเรื่องจริง

“สำหรับฉัน เป้าหมายเป็นเรื่องจำเพาะบุคคล การเลือกเป้าหมายโดยมีวัตถุประสงค์ที่จะพิสูจน์ตัวเองต่อผู้อื่นมันเป็นเรื่องไร้สาระที่สุด เพราะชีวิตของเรามีแค่เรา คนอื่นเขาก็ต้องใช้ชีวิตของตัวเองเหมือนกัน ใครจะมานั่งใจว่าเราใช้ชีวิตดีแค่ไหน เด็กคนไหนที่ตระหนักได้ถึงความจริงข้อนี้ได้เร็ว ก็คือคนที่โชคดีที่สุด”

“พอมองจากจุดนี้ ทั้งคุณและผมก็เป็นคนโชคดีจริงๆ ครับ” เจย์อดเอ่ยขึ้นมาไม่ได้

“ใช่ไหมล่ะ แต่ไม่รู้ในเด็กพวกนี้จะมีสักกี่คนที่โชคดี”

เจย์กวาดตามองซ้ำๆ ไปยังเพื่อนบัณฑิตที่อยู่รอบๆ แม้เจย์จะไม่ค่อยได้อยู่ที่มหาวิทยาลัยนัก แต่เขาก็รับรู้ได้ถึงพลังงานบวกจากคนเหล่านี้ พอลคิดตามที่วิทพูดมันก็น่าใจหายจริงๆ ที่คนกว่าครึ่งที่อยู่ที่นี่คงจะต้องใช้เวลากว่าก่อนชีวิต หรือบางที่อาจจะทั้งชีวิตติดอยู่ในกับดัก ‘การพิสูจน์ตัวเอง’ อย่างน่าเศร้า

“นายเองก็รู้สึกใช่ไหมล่ะ”

“รู้สึกอะไรครับ”

“เสียตายเป็นพวกเขาจะต้องเสียเวลาไปกับเรื่องตลกที่ไม่ตลกนี้ ข้อเสียเพียงอย่างเดียวของการเป็นเด็กก็คือ พวกเขามีความมั่นใจน้อยมากในการยืนหยัดเพื่อตัวเอง แล้วยังมาเจอคนที่มือทิพลงทางความคิดชี้แนะในทางที่ผิดอีก มันเลยยิ่งแยเข้าไปใหญ่ แต่โลกเรามันก็เป็นแบบนี้จะไปร้องเรียนกับใครได้ละจริงไหม มีแต่ต้องสู้ไปตามเงื่อนไขและข้อจำกัดของแต่ละคนเพื่อเอาตัวรอดเท่านั้น”

“คุณเลยชอบที่จะเป็นผู้ชี้แนะเด็กที่หลงทางเหล่านั้นหรือครับ”

มุมปากของวิทยกยิ้มบาง

“ส่วนหนึ่งก็เพราะเห็นแล้วมันรู้สึกเสียดาย ส่วนที่เหลือก็เพราะพวกเขาต้นเหมาะสมกับแผนการของฉัน ทำไมมองฉันอย่างนั้น โลกนี้มันไม่มีของฟรีหรอก เพียงแต่สำหรับฉัน การแลกเปลี่ยนจะต้องมอบความพึงพอใจให้ทั้งคู่ให้และผู้รับมันก็เท่านั้นเอง”

‘เพราะแบบนี้ไม่ว่าใครจะมีปัญหากัน แต่ทุกคนก็เลือกที่จะไม่มีปัญหากับเขาเลยสักคนสินะ’

ขณะที่เจคิดก็ได้ยินวิทเล่าต่อว่า

“ตอนที่เห็นเจ้าหนูฮัลฟี่พยายามแทบเป็นแทบตายเพื่อทำเรื่องไร้สาระแบบนั้น ฉันนี่อยากจะทุบคนตระกูลมิวนิชสักหลายที แต่ก็นะ... เพราะทำแบบนั้นไม่ได้ก็เลยผลอแนะนำไปเยอะหน่อย”

“แม้แต่เด็กอัจฉริยะอย่างนั้นก็ยังไม่ฉลาดหรอกครับ”

“นายโชคดีที่เกิดมามีพ่อแม่ที่แสนดีแบบนี้ แต่เด็กบางคนก็ไม่ได้โชคดีแบบนั้น ฮัลฟี่ มิวนิช ก็คือเด็กโชคร้ายคนนั้น แฮ้อ! พูดถึงเรื่องนี้ฉันยังของขึ้นอยู่เลย เจ้าพวกตระกูลมิวนิชนั่นทำให้เด็กที่มีพรสวรรค์ขนาดนั้นเสียเวลาไปตั้งหลายปี”

“เขาก็น่าจะมีพรสวรรค์ในศาสตร์กัลดราบกด้วยหรือเปล่าครับ ผมจำได้ว่าเขาชนะโลดก็อดเฟสต์วัลด้วย”

“กัลดราบกนะเป็นศาสตร์ที่ไม่จำเป็นต้องใช้พรสวรรค์ในการเรียน นายไม่รู้หรือ”

“เอ่อ... อันนั้นไม่เถียงครับ”

“ถ้าอยากเก่งกัลดราบก ขอแค่ขยันและทุ่มเท กัดฟันสู้ ก็ขึ้นไปอยู่ในระดับหวักะทีได้ แล้วถ้าจะพูดถึงพรสวรรค์ ถ้าไม่ใช่คนที่มีความสามารถระดับพวกมิสติก้า ก็อย่าเอาไปเทียบกับพวกที่มีพรสวรรค์เลย จะเจ็บใจเปล่าๆ ให้ชมว่าพวกนั้นเป็นพวกมีความอดสาหัสยังจะเป็นคำชม

ที่ดีกว่า”

“ซึ่ง...ฮัลฟี มิวนิช คนนี้ถือเป็นคนมีความอดุสาหะคนนั้น”

“มีมากเกินไปด้วยซ้ำ หมอนั้น...ถ้าไม่เจอฉัน อีกไม่กี่ปีก็คงสามารถสร้างหยดน้ำแห่งกาลดรามาก็ได้แล้วละ”

“อย่างนี้ยังจะไม่เรียกว่าเรามีพรสวรรค์อีกหรือ ขนาดฉันยังได้พวกกิติมช่วยเลย’ เจย์คิด

“ไม่หรอก ฮัลฟี มิวนิช เป็นกัลดีที่มีความพยายามจริงๆ ถ้าเขามีพรสวรรค์ด้วยความพยายามขนาดนั้น เขาคงสำเร็จศาสตร์กัลดรามากตั้งแต่อายุไม่ถึงยี่สิบแน่ๆ’

เจย์ถึงกับประหลาดใจที่กิติมเอ่ยชมนคนอื่น ต้องรู้ก่อนว่ากิติมเองก็ได้ชื่อว่าเป็นผู้ใช้ศาสตร์กัลดรามากที่เก่งเป็นลำดับต้นๆ ของโลกโบราณเหมือนกัน เจย์เองก็เรียนศาสตร์กัลดรามากกับกิติม เขาถูกพูดแฉกดันอยู่บ่อยๆ ว่าใช้ไฟโกง เมื่อกิติมยืนยันขนาดนี้ก็แสดงว่าอีกฝ่ายคงทும்เทไปมากมายจริงๆ

“ทும்เทขนาดนั้นแต่กลับไม่สำเร็จศาสตร์กัลดรามาก แต่พอเปลี่ยนสายก็สำเร็จได้ภายในแปดเดือน พอเข้าใจเลยว่าทำไมวิทถึงได้หัวพัดหัวเหวี่ยงใส่ตระกูลมิวนิชนัก’

“อ๊ะ ยังมีคนอื่นขึ้นพูดอีกหรือ นี่มันงานแสดงความยินดีหรือเอาเด็กมาทรมานกันแน่ พิธีการแบบนี้ควรจะยกเลิกไปให้หมดนะ” วิทอุทานเมื่อเห็นว่าหลังจากเดินก้าวลงจากเวทีก็มีศาสตราจารย์คนใหม่ขึ้นมาแทนที่อีก

“ก็มันเป็นเรื่องปัจฉิมนิเทศนี่ครับ เด็กทั้งมหาวิทยาลัยมีตั้งหลายคณะ เขาก็คัดตัวแทนมาแล้ว ไม่ได้เอามาหมด” เจย์อธิบายเสียงเนือยที่จริงตอนที่วิทปรากฏตัวเขาก็แอบดีใจอยู่นิดหน่อยเหมือนกัน เพราะรู้

แน่ว่าวิหคกงกำลังว่างเลยมาชวนคุยเหมือนทุกที่ การนั่งฟังการปาฐกถาแบบนี้ก็คงไม่น่าเบื่อเกินไป

“ให้ตายเถอะ ยกเลิกไม่ได้แต่น่าจะลดจำนวนกันบ้าง” วิหคบ่นจิ้งจอกอย่างนั้นแต่ก็ไม่คิดหนีไป พอเห็นว่าเจย์ทำเพียงยิ้มรับก็เลยเอ่ยเปลี่ยนเรื่องว่า

“ไม่เบื่อเหรอ”

“ก็มีนิดหน่อยครับ”

“ฉันเล่าอะไรให้ฟังแก้เบื่อไหม”

เจย์เอียงคอ

“ในสถานการณ์นี้ถ้าผมบอกว่าคุณก็คงเล่าอยู่ดีนี่ครับ”

วิหคยิ้มแป้น “ใช่แล้ว”

เจย์ยกไหล่แล้วผายมือเป็นเชิงให้วิหคพูด

“อย่ามาทำเป็นพูดดีหน่อยเลยนะ นายก็เบื่อเหมือนกัน”

“เบื่อหรือไม่ ผมก็ต้องอยู่ที่นี้ แต่คุณเลือกที่จะไปได้นี่ครับ จะเล่าหรือไม่ก็แล้วแต่คุณเลย”

วิหคหัวเราะชอบใจ จากนั้นจึงลูบคางเหมือนกำลังเลือกว่าจะเล่าเรื่องอะไรดี เจย์ก็ไม่ได้เร่งอีกฝ่าย แล้วอึ้งๆ วิหคก็เอ่ยขึ้นว่า

“นายรู้ไหมว่า ฉันทำยังไงให้ฮัลฟี่สนใจเปลี่ยนสายการเรียนเวทมนตร์ได้”

‘อย่าถามคำถามที่คนอื่นไม่รู้คำตอบสิครับ’ เจย์อยากตอบไปแบบนั้น แต่เพราะไม่อยากให้เสียความตั้งใจที่อีกฝ่ายอุตสาหามาช่วยคลายเบื่อให้เขาเลยยอมตอบว่า

“เพราะเขาชื่นชมคุณหรือเปล่าครับ”

“ชื่นชมนะใช่ แต่ไม่ใช่ฉันหรอกที่เขาชื่นชม”

“แล้วใครครับ?”

“ทิดกำ ฟี่มาครอส”